

Konoplana

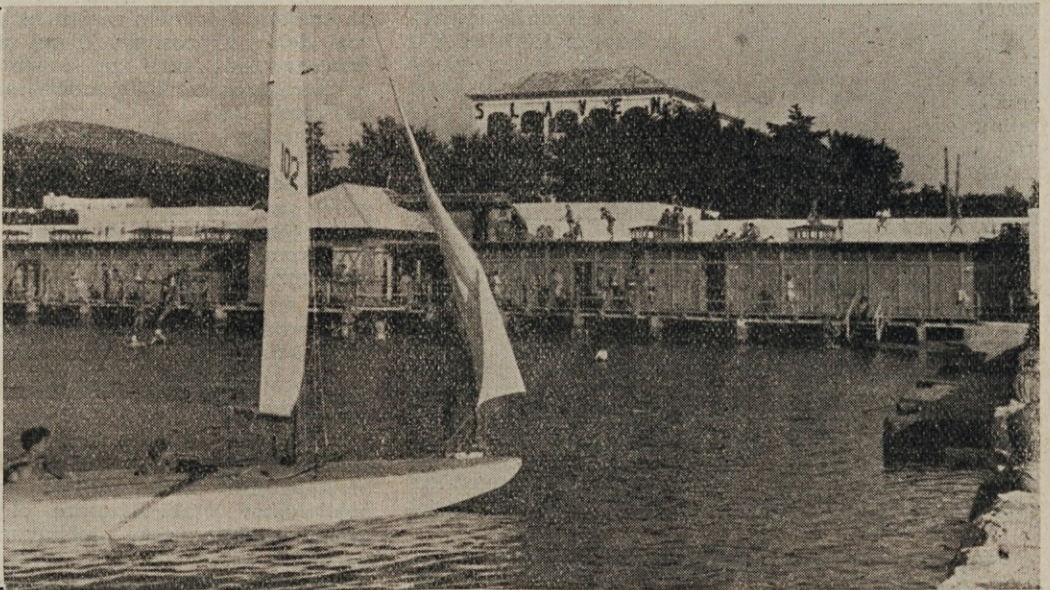
GLASILO
KOLEKTIVA
INDUPLATI
JARŠE

JULIJ 1956

CENA DIN 10.—

ŠT. 7 — V.

„Uredništvo
Konoplana
želi vsem
prijeten
oddih“

Razvitje prapora TVD Partizan Jarše

Izkaz moči in solidarnosti naše mladine

TVD Partizan Jarše je 1. julija 1956 priredil svoj prvi letni nastop telovadečih oddelkov.

Nastop in razvitje prapora se je vršilo pod pokroviteljstvom direktorja Industrije platnenih izdelkov Jarše tov. Marinca Kamila. Praporu je kumoval nar. heroj tov. Avbelj Franc-Lojko, predsednik mestne občine Domžale.

Predsednik društva TVD Partizan Jarše tov. Bergant Srečo je po mimohodu vseh nastopajočih oddelkov in igranju himne ter dvigu zastave pozdravil vse goste, ki so prisostvovali prireditvi in povedal nekaj besed o razvoju društva. Posebno je pozdravil vsa društva, katera so se udeležila razvitju našega prapora in sodelovala na nastopu. Nadalje je tov. Bergant govoril o pomenu današnjega nastopa in sploh o pomenu telesne vzgoje. Poudaril je, da razbijalci današnje stvarnosti ne morejo in ne bodo mogli prebiti zid naše moči, ki raste v društvih Partizana, vsi, ki so prorokovali, da ne moremo uspeti, naj bi si ogledali ta nastop in videli bi, da raste mlada moč, volja, požrtvovalnost in vztrajnost. Nakazal je nadalje težave, ki jih ima društvo pri svojem delu. Pomanjkanje vaditeljskega kadra in premalo finančnih sredstev so težave, ki danes tarejo večino društev.

Teritorialne organizacije bi morale posvetiti več pozornosti do društev in nuditi vsestransko pomoč.

Po govoru predsednika je tov. Bergant prosil kuma naj razvije prapor. Tov. Avbelj Franc-Lojko, je prapor razvil s kratkim nagovorom in ga predal praporščaku društva TVD Partizan Jarše tov. Strojano Janezu. Z novim praporom je odšel praporščak k drugim prisotnim praporom in se z njimi simbolično pobratil. S tem je bil oficialni del razvitja prapora končan in pričel se je nastop posameznih oddelkov.

Pionirji in pionirke so pokazali s svojim nastopom eno vadbeno uro, kaj v tej uri vse delajo in njeno pestrost.

Na drugo so pokazali vaje mladinci Partizana Domžale, na konju pa so nastopili člani Partizana Narodni dom iz Ljubljane. Oboji so želi za prikazane vaje obilo priznanja.

Domače društvo je prikazalo vsestranosti naših oddelkov. V tem delu nastopa smo videli naš naraščaj na švedski omari, blazinah, kozi, konju in prožni deski. Pokazali so precejšnje znanje na omenjenem orodju, zato lahko trdimo, da so v dobrih rokah.

V štafeti mladincev na progi 4 krat 80 m so mladinci TVD Jarše porazili svoje vrstnike iz Mengša, Domžal in Ljubljane (Narodni dom). Enako so si v

štafeti 4krat 60 m zagotovile zmago domače mladinke nad nasprotnicami iz prej omenjenih društev.

Na bradlji smo imeli v gosteh člane Partizana Narodni dom iz Ljubljane, za preskoke čez švedsko omaro pa mladince iz Mengša.

Mladinci so prikazali raznoterosti, mladinke pa telovadni ples. Oboji so zelo lepo in vskladno izvedli svoja izvajanja.

Mladinke-gostje iz Ljubljane so nam prikazale nekaj parterne gimnastike in lahko trdimo, da so nas presenetile z lahkoto in lepoto svojih gibov.

Za zaključek so članice in člani Partizana Zg. Šiška-Ljubljana prikazali akademski sestav vaje z obročem. To je bila brezdvomno najlepša točka tega nastopa.

Za epilog lahko napišemo, da je prireditev zelo dobro uspela. Še si želimo takih nastopov. Posebno pohvalo zaslužijo vsi oni, ki so z nesebično voljo in trudom pripomogli do tega nastopa. Naj vedo vsi, ki so z mržnjo v očeh gledali ta nastop in želeli neuspeh ter se posmehovali, da so premagani.

Društvo je pokazalo s tem nastopom svojo moč in mu zato iz vsega srca čestitamo. SJ

Različni odgovori na različna vprašanja

Tov. Zabukovec Lado, predsednik upravnega odbora INDUPLATI Jarše nam je odgovoril sledeče:

Vprašanje: Kako in kaj sodite o našem internem glasilu Konoplan?

Odgovor: Konoplan kot glasilu kolektiva v glavnem opravlja svojo nalogo. Imel bi nekaj pripomb. Vsebinska je včasih enolična, članki so predolgi in utrujajo pri čitanju. Premalo je član- kov, ki bi obravnavali neposredno proizvodnjo v našem podjetju. Kot dopisniki se pojavljajo stalno iste osebe. Zelo redki so dopisi delavcev o življenju in mišljenju ljudi po oddelkih. Delavski svet, upravni odbor in množične organizacije v podjetju ne sodelujejo z glasilom kot bi bilo potrebno.

Vprašanje: Kaj sodite o strokovnih tečajih v našem podjetju?

Odgovor: Strokovni tečaji so zamisel, katero je vsekakor treba pozdraviti. Na teh tečajih bi naj delavci poleg strokovnega znanja obnovili tudi splošno znanje, ki bi jim koristno služilo tudi izven tovarne. Poleg strokovno teoretičnega pouka bi bilo potrebno novince poučiti o pravilnem ravnanju s strojem, ker dobijo le-ti od sodelavcev večkrat pomanjkljiva navodila. Posledica neznanja in nepoznavanja nevarnosti pri delu na strojih so pogoste okvare strojev in obratne nezgode delavcev.

Vprašanje: Kako bi izboljšali kvaliteto naših izdelkov?

Odgovor: Na kvaliteto izdelkov vpliva mnogo činiteljev. Kot prvo bi omenil kvaliteto surovin, ki mnogokrat ne ustreza. Nabavi surovin je treba posvetiti največjo pozornost. Zaostriti oziroma vpeljati je treba medfazno kontrolo dela od skladišča prediva do skladišča gotovega blaga, ker se slaba kvaliteta izdelka v kateri koli fazi predelave pri vsaki nadaljnji fazi še stopnjuje in se slaba izdelava na katerem koli stroju odraža pri končni kvaliteti izdelka. Boljša skrb za stroje je obenem tudi skrb za izboljšanje kvalitete končnih izdelkov. Tudi dvig strokovnega znanja delavcev in mojstrov lahko doprinese svoj delež k izboljšanju kvalitete.

Vprašanje: Katere stvari bi bilo potrebno izvesti za izboljšanje higiensko tehnične zaščite pri delu?

Odgovor: Več kot polovico obratnih nezgod pri nas povzroči nepazljivost in neprevidnost delavcev. S stalnim opozarjanjem bi morali mojstri navaditi ljudi na previdnost. Mojstri naj bi tudi skrbeli za pravilno in stalno uporabljanje zaščitnih naprav in sredstev.

Skrbeti bi bilo treba, da se delavec dobro počuti na svojem delovnem mestu in temu primerno vzdrževati delovne prostore. K tej skrbi prištevamo poleg drugega tudi skrb za dobro ventilacijo, primerno temperaturo in vlago, občasno čiščenje in pleskanje prostorov itd.

Vprašanje garderob v tkalnici, higienskih koticov za žene, primernih kopalnic in podobnega je obenem tudi vprašanje denarja, ker bi bilo za ureditev teh zadev potrebno zgraditi novo tkalnico, oziroma garderobe. Vse to pa je že nujno potrebno in današnje garderobe ne delajo časti ne nam ne delavskemu samoupravljanju.

Predsednik sindikalne podružnice INDUPLATI tov. Drašček Kristjan nam je odgovoril sledeče:

Vprašanje: Kaj menite o našem internem glasilu Konoplan?

Odgovor: Mnenja sem, da Konoplan vsebinsko nekako ustreza, lahko bi pa objavljal več o ljudeh, ki s svojim delom resnično več doprinašajo skupnosti kakor ostali. S takimi objavami bi vzbudili pri ljudeh zanimanje za strokovna vprašanja ter bi se

poglabljali v proizvodna vprašanja posameznih delovnih mest.

Glede dopisniške mreže sem mnenja, da je krog dopisnikov v Konoplan na vsak način preozek in bi se naj kot dopisniki javili ljudje iz proizvodnje. Konoplan bi moral postati resnično glasilo kolektiva in ne samo glasilo 20 ljudi, kakor je to doslej največkrat primer. Zaradi številnih problemov, ki se dnevno pojavljajo v proizvodnji, bi ne bilo težko najti material za naš časopis.

Ob jubilejnih dnevih bi lahko po mojem mnenju nagradili posamezne dobre delavce za njihovo požrtvovalno delo. Nagrajence (sliko) in utemeljitev, zakaj je postal ta ali oni nagrajenec, bi lahko objavljali Konoplan.

Vprašanje: Katere so glavne naloge sindikata?

Odgovor: Ljudi je treba pripraviti do zavesti, da je delovni kolektiv velika družina, »v kateri ni manjvrednih in več vrednih«. Zato je treba slehernega delavca in nameščenca vzgojiti v socialističnega državljana, ki dela v skupnosti za skupnost. Na tej vzgojni poti je treba slediti razvojnemu tempu naše celotne, to je državne skupnosti ter se kolektivno spoprijeti z vsemi težavami na vseh visoko zastavljenih ciljih.

Sindikot kot organizacija je nadalje čuvar zakonitosti, da očuva naše delavske zakone proti birokratskemu izmaličenju istih.

Vprašanje: Koliko % članov našega kolektiva je vključenih v sindikalno organizacijo?

Odgovor: V našem podjetju je vključenih v sindikalno organizacijo s stanjem konec aprila letos skupno 1 012 članov, to je 95,26%.

Vprašanje: Katere so največje težave pri delu sindikalnih odborov v našem podjetju?

Odgovor: Upravni odbor sindikalne podružnice Induplati je hotel in večkrat že tudi organiziral razne tečaje v cilju, da bi s pomočjo tečajev ljudem objasnili to ali ono nalogo v življenju. Tečaji niso zaradi predavateljev, tečaji so zaradi ljudi in tisti, katerim so namenjeni ti tečaji, tega ne razumejo v zadostni meri, zato pride prav pri tem delu mnogokrat do težav, da z nerazumevanjem odklonijo dobro namerno delo naše organizacije.

Vprašanje: Ali bo letos taborjenje ob morju vkljub novim tarifam za prevoz tabornikov na mesto taborjenja.

Odgovor: Sindikalni upravni odbor Induplati je vsekakor zato, da bo taborjenje po predvidenem programu. V kolikor bi taborjenje ob morju iz upravičljivih razlogov odpadlo, bo vsekakor nekeje druge.

S tem v zvezi je upravni odbor sindikalne podružnice izdal svojim pododborom nalog, da zberejo

Narodni heroj Avbelj Franc - Lojko izroča prapor predsed. TVD Partizan Jarše tov. Bergantu Srečotu

določeno število članov iz svojega delokroga, ki bi prišli v poštev za brezplačno taborjenje. Pri izbiri kandidatov za brezplačno taborjenje je bilo postavljeno načelo »kdor skupnosti več daje, od nje več prejme«. Dokončno odločitev glede taborjenja motijo vsekakor blazne cene terena in turistične takse.

Zanimivosti delavskega sveta

13. junija je imel DS redno zasedanje. Razpravljali je predvsem o načrtu izkoriščanja skladov ali denarnih sredstev, ki jih podjetje lahko koristi v letošnjem letu. Po tem načrtu imamo na razpolago:

- v amortizacijskem skladu za vzdrževanje: 19 in pol milijona dinarjev,
- v amortizacijskem skladu za nadomestitev: 16 in pol milijona dinarjev,
- v skladu za prosto razpolaganje: 15 milijonov dinarjev.

Skupno torej nekaj nad 51 milijonov din. Na prvi pogled čedna vsota, vendar še vedno premajhna, da bi si lahko v podjetju uredili vse tako kot si želimo in kot bi bilo potrebno. Pa poglejmo, kaj smo v letošnjem letu že naredili, oz. koliko in za kaj smo doslej uporabljali denarna sredstva, ki o njih govorimo. Omenim naj še, da se je v podjetju pred kratkim nahajala strokovna komisija, ki je imela med drugim tudi nalogo proučiti upravičenost lastnih investicij.

Iz sklada za vzdrževanje smo v času od Novega leta do konca maja porabili samo za popravila predidnih strojev nekaj nad 2 milijona din. Do konca leta pa bodo za to porabljene še mnogo večje vsote. Razsvetljava v nekaterih naših oddelkih še vedno ni zadovoljiva. Zato si tudi v letošnjem letu prizadevamo v smeri postopnega uvajanja fluorescenčne svetlobe v oddelke, ki jo še nimajo. Za izdelavo vodotesnih armatur smo porabili skoraj milijon dinarjev. Pomniti je treba, da delajo te armature naši električarji sami. Za izpraševalne in ventilacijske naprave v predilnici smo porabili okrog 400 tisoč din. Tudi te naprave delamo sami. Približno 300 tisoč din je bilo porabljenih za popravilo in zamenjavo električnih naprav v mokri predilnici. Remont tkalskih strojev je zahteval skoraj pol milijona din. Samo za menjavo nekaterih strojnih delov in za izrabljena zobata kolesa bomo v teku leta še porabili 2 milijona 700 tisoč din. Precejšnja sredstva se bodo porabila tudi za ureditev snovala v pripravilnici (s

tem bo odpadla nočna izmena) in za popravilo škrobnega stroja. Skupno smo torej iz tega sklada porabili doslej 4 milijone 200 tisoč din.

Iz amortizacijskega sklada za nadomestitev smo kupili za tehtanje loncev v predilnici novo tehtnico. Stara je svojo vlogo odigrala. Za kvalitetno prejo pa je tehtanje loncev oziroma traku odločilnega pomena. Zanj smo dali 280 tisočakov. »Obratna nezgoda« je doletela tudi našega konja. Izpahnil si je nogo in zadnja tolažba mu je bila lahko le še klavnica. Ker pa konje za notranji in krajši zunanji transport nujno potrebujemo, smo za 114 tisočakov kupili novega. Okrog 60 tisoč pa smo porabili še za priprave posamičnega pogona v tkalnici. Transmisija ne ustreza več današnjim zahtevam. Za primer okvate pogonskega elektro motorja stoji skoraj cela spodnja tkalnica, kar povzroči velik izpad proizvodnje. Poleg tega pa pogonsko jermenje, ki je speljano k vsakemu stroju, dviga prah in onemogoča preglednost ter kviri svetel izgled oddelka. Iz tega sklada smo tako skupno porabili nekaj manj kot pol milijona din.

Sklad za prosto razpolaganje je najbolj obremenila preureditev ambulante. Pol milijona nas je stala od Novega leta dalje. Vendar se nam to bogato izplača.

O tem pač lahko sodite sami! 350 tisoč smo dali tudi za nabavo premične plošče pri rezkalnem stroju v ključavničarski delavnici. Vsa, tudi najbolj komplikirana zobata kolesa bomo odslej lahko rezkali sami. Naši menzi smo kupili dva plinska štedilnika. Stroški za kurjavo so se s tem znatno znižali. Za pisarne pa smo nabavili dva telefonska aparata in pisalni stroj. Vse to je nanoslo 310 tisoč din. Skupno pa je bilo iz tega sklada porabljenih milijon 300 tisoč din. K temu moramo prišteti še stroške za preureditev odra in montažo električnih inštalacij v sindikalni dvorani, ki so nanesli nekaj manj kot milijon in pol dinarjev.

Tem poročilom so sledili živahni razgovori. Nekateri člani so zahtevali pojasnil in tovariši, ki so za to odgovorni ali pa bolj seznanjeni s tovrstnimi problemi, so jih dobro obrazložili. Mnenja so se bistrila in rodili so se novi predlogi. Predvsem je razveseljivo, kako člani DS skrbe in se zanimajo za popravilo in vzdrževanje obstoječih naprav. Želimo predvsem le še to, da bi izkustva in ugotovitve, ki jih pridobe na zasledanjih, bolj prenašali na svoje sodelavce in si zapomnili njihova mnenja in predloge ter jih nato posredovali delavskemu svetu na prihodnjem sestanku.

J.

Delo upravnega odbora

Na 3. redni seji dne 13. VI. 1956 je upravni odbor »Induplati« Jarše razpravljajal o uporabi skladov in o raznih tekočih zadevah. O zadevah, za katere ni pristojen končno odločati, je sestavil predloge delavskemu svetu, ki je na to končno odločal.

Za omilitev stanovanjske krize je UO soglasen, da se občini Domžale nakaže 2—4 milijone dinarjev s tem, da nam občina mora odobriti stanovanja v novih zgradbah.

Za poučne ekskurzije z avtobusom bodo vodje oddelkov in DITIS izdelali plan, po katerem se bodo izvajale, upoštevajoč nujnost varčevanja s sklodom za prosto razpolaganje.

Sklenjeno je nadalje, da se mora takoj uvesti kvalitetni prevzem preje in klasifikacija surovin. Prostor v pripraviljalnici, katerega imenujemo »pisarna«, se mora do srede julija urediti imenu primerno. V zgornji tkalnici nimajo domovinske pravice zaboji s prejo. Ti zaboji morajo še pred dopustom — v predilnico.

Pregledan je bil tudi spisek novopostavljenih norm za »Schlafhorst« predena, kolutni stroj in za

strojni sistem v tkalnici, katerega je sestavila tarifna komisija. Predloženi seznam je UO potrdil.

Rok za izplačilo premij se v Pravilniku popravlja od 15. na 20. v mesecu.

Na 4. redni seji dne 29. junija 1956 pa je UO razpravljajal: o zdravstvenem stanju v kolektivu povodom številnih bolniških izostankov, o nezgodah pri delu in razno.

Iz statistike obolenj je razvidno, da prevladujejo v glavnem prehladna obolenja, gnojna kožna in podkožna obolenja in nezgode. Po mnenju našega obratnega zdravnika tovarišice dr. Šiške bi bilo iskati vzrok visokemu odstotku prehladnih obolenj v precejšnji oddaljenosti bivališč delavcev od tovarne in v slabo nameščenih ventilacijskih napravah. Zapaženo je, tudi, da gnojna obolenja znatno naraščajo v mesecih, v katerih je veliko dela na polju (košnja, žetev). Da bi se v tem pogledu stalež bolnikov znižal, je sklenjeno, da se ponovno uvede tovarniška kontrola »kaj delajo bolniki« doma.

Sprejet je tudi predlog tov. direktorja, da se uvede pregled nad delovno nesposobnimi delavci.

Za naše delavce, ki so invalidsko upokojeni, je na predlog tov. dr. Šiške sprejet sklep, da se predvidijo tudi taka delovna mesta s 4-urnim delovnim časom, ki bi bila primerna za take invalide.

Obratne nezgode v našem podjetju na žalost zelo naraščajo. V letošnjem letu je zabeleženih že 51 obratnih nezgod, zaradi česar smo izgubili 600 delovnih dni. Po trenutnem stanju staleža bolnih, odpade 23 % na nezgode.

O obratnih nezgodah bo v Konoplanu podrobneje poročal naš varnostni tehnik.

Zveza sindikatov Jugoslavije — okrajni svet prireja ob morju taborjenje za vajence. UO sklene, da se da v to svrhu naši sindikalni podružnici dotacija 20 000.— din. Sindikat naj zbere socialno najbolj šibke vajence, upoštevajoč seveda tudi učne uspehe.

Kako smo delali v mesecu maju 1956

Količinsko je bil plan izpolnjen sledeče:

predilnica	103,9%
tkalnica	103,3%
gasilske cevi	81,3%
oprti	16,7%

Po votkih smo dosegli 104% od planiranih.

Novi prapor se uvršča med ostale

Večjih zastojev, ki bi ovirali redno delo v tem mesecu, ni bilo. V predilnici je bilo še vedno občutno pomanjkanje konoplje.

Izpolnjevanje norm v maju je bilo sledeče:

predilnica	111,0%	delalo v normi 267 delavcev
tkalnica	103,2%	delalo v normi 312 delavcev
oplemenilnica	122,1%	delalo v normi 62 delavcev
tiskarna	119,0%	delalo v normi 17 delavcev

Povprečno doseganje norm je bilo 108,4% in je skupno delalo v normi 658 delavcev.

Konec maja je bilo zaposlenih delavcev in uslužbencev 1038 in 24 vajencev.

Nашa mladina ob izviru Save

Pred nedavnim sem v Ljubljanskem dnevniku čital članek »Mladina največ potuje«. Pisec članka poziva, naj se mladini omogoči spoznati vse kraje, kajti tudi s tem se večja znanje mladine in raste nivo splošne izobrazbe.

To je vse lepo. Toda oglejmo si drugo plat zvona.

Potujemo naj; toda s čim? Mar z avtobusom, ki ni ravno poceni? Ali s konjsko vprego? Slednja je prepočasna in bi morali imeti vsaj teden dni dopusta, da bi prispeli na ta način do Bohinja. Dopust menimo namreč porabiti še v kakšne druge namene, zato smo sklenili, da se popeljemo do Bohinja z avtobusom.

Na pot smo krenili v nedeljo 17. junija. Kislo vreme nas je zjutraj pozdravilo, toda v avtobusu je kmalu po prihodu našega Mikija zavlado prešerno razpoloženje. Kaj kratka je bila pot do Bleda. Občudujoči naravne lepote blejskega jezera z otočkom v sredi smo se za hip zasanjali v ta prelepi del naše Gorenjske.

Za Bledom vozimo skozi vasi bohinskega kota. V Nomeni nas je presenetila moderna fluorescenčna cestna razsvetljava. Toda na istem mestu so se po cesti sprehajale krave, ki se za trobljenje našega avtobusa niti zmenile niso. Šele na pastirjevo intervencijo so se umaknile, da smo lahko nadaljevali naše potovanje.

Hitro smo prispeli do Bohinja, kjer smo se pa le za kratek čas ustavili ter takoj nato nadaljevali pot do izvira Save. Ob kristalno čistem Bohinjskem jezeru smo prispeli do restavracije Savica, kjer smo se okrepčali ter nato nadaljevali pot peš do izvira Save Bohinjke. Skupini, v kateri sem bil, se je pridružila skupina zagrebških gimnazijcev, s katerimi smo hitro postali dobri prijatelji. Ob veselih zvokih harmonike, katere je izvabljal naš Miklavž, smo s pesmijo na ustih krenili po napačni poti »proti slapu Savice«. Morali smo se vrniti, kar pa ni nikogar izmed nas razburilo. Šli smo nazaj, saj smo še mladi in imamo še prve noge. Ko smo dospeli do slapa, niso bili redki vzdihni »Oh kako je lepo«.

Stali smo ob vznožju slapa Savice, ki se vali preko skalnih gnot Komarče v dolino v visokem prostem padu.

Zal nam ni bilo vreme naklonjeno ter smo bili tako prikrajšani za barve, ki se v nešteti odtenkih razlikujejo ob sončni svetlobi okoli slapa.

Po ogledu slapa smo se vrnili nazaj k Bohinjskemu jezeru. Vožnja s čolnom po jezeru nas je ponovno prevzela. Odsevi gora od mirne, zelenkaste površine jezera nas je uspavala v svoji naravni lepoti.

Zapuščali smo Bohinj z željo, da nam vse to ostane v spominu in da ostane tudi ta krasni del naše Gorenjske nedotaknjen.

Preko Bleda, katerega smo zapustili pozno popoldne, smo se zadovoljni vračali proti domu. Zadoljni, da smo videli ta prelepi košček slovenske zemlje.

N. J.

Ne podcenjujmo požarno-varnostne preventivne!

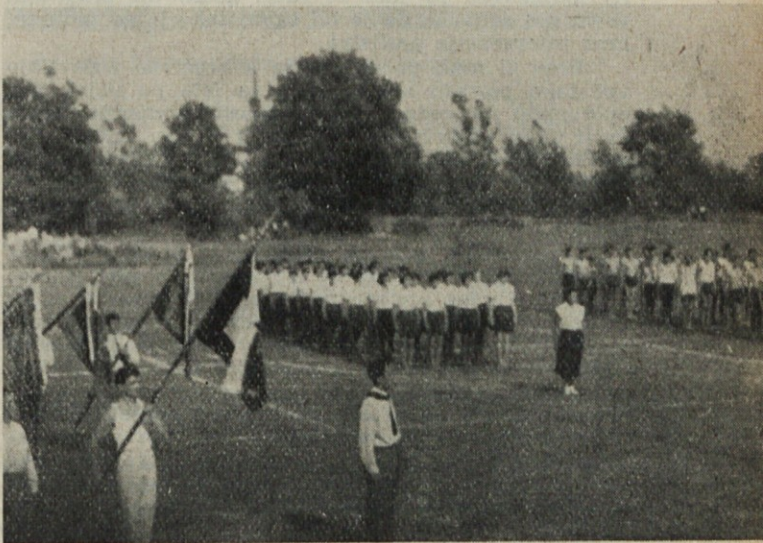
Požar, ki je izbruhnil dne 13. junija t. l. ob 10.30 uri zvečer na česalnem stroju v predpredilnici naše tovarne, a se k sreči ni razširil na ves oddelek tega dela predpredilnice, nam narekuje in nas opozarja, da bi morali v podjetju polagati več pažnje in skrbi na požarnovarnostno preventivo, poostriži varnostne ukrepe in posvečati več pozornosti gasilski službi v podjetju nasploh.

Mnenja sem, da so naši vodstveni organi, kakor delavski svet, upravni odbor in uprava podjetja sama še vse premalo storili za zmanjšanje požarne varnosti v podjetju. To vidim zlasti v tem, kadar predlaga poveljnik industrijske gasilske čete, ali pa sekretar podjetja sam, ki je odgovoren za požarno varnost v podjetju, za to ali ono izboljšavo v pogledu požarne varnosti, se to na vodilnih mestih v podjetju najraje presliši ali se pa s takimi deli odlašajo v nedogled, češ: to ni tako važno, to še lahko počaka ker ni tako nujno in končno, kaj nam pa more zgorjeti, saj je vsa stavba iz železobetona, imamo napravljene hidrante, po vseh stenah visijo minimaksi in v vseh kotih stojijo čebri, napolnjeni z vodo — kaj se imamo še bati! Lepo in prav povedano. Pa pogledjmo ako je tudi res tako. Mnenja sem, da ne.

Res je, da imamo v predilnici že nameščene v stenah posameznih obratnih prostorov hidrante in priklopne cevi (v tkalnici tega še nimamo), da imamo v vseh delovnih prostorih obešene minimaks-aparate. V vseh prostorih imamo tudi vodovodno napeljavo s pipami in povsod so nameščeni čebri za vodo, s pripadajočimi vedri za zajemanje. Kako so pa ta požarnovarnostna sredstva oskrbovana je pa drugo vprašanje. Kaj nam pomaga hidrant v steni, ako je založen z zaboji, kaj nam pomaga minimaks na steni, če je pa založen z gorami bal in končno kaj nam pomaga

čeber z vodo, če pa ni pri njemu vedra za zajemanje vode, ker se ta uporablja za vse druge svrhe, samo za ono ne, za kar je namenjen. Vsa ta sredstva, vsi ti predmeti bi morali biti vedno prosti, da bi bili hitro dosegljivi. Skakanje po zabojih in balah, iskanje posod itd. je zamujeni čas, ki je pri izbruhu požara neprecenljive vrednosti.

Del nastopajočih ob igranju himne

Pri nas pa je na žalost tako. Poglejmo samo predilnico. Povsod so sami zaboji in bale, ker pač ni potrebnih skladišč za vskladiščenje tega materiala. Nič bolje ni v tkalnici. Vsi hodniki in prehodi so zatrpani z zaboji in v avtomatični tkalnici je celo skladišče zabojev, ki predstavljajo posebno požarno nevarnost v tem oddelku. To ne spada sem in je v nasprotju s požarno varnostnimi predpisi! Naj se vendar enkrat zgradi ali improvizira skladišče ali lopa za te zaboje. Pa bo zopet kdo rekel: ni denarja. Jaz pa pravim, da je. Če se ga lahko najde za planinsko kočjo, za različna letovanja in taborjenja, za vse mogoče tečaje in podobno, bi se lahko našel tudi za to prepotrebno skladišče. Samo malo dobre volje in iznajdljivosti bi bilo potrebno, pa bi se ta sredstva našla. Iznajdljivih ljudi pa v našem podjetju ne manjka.

Pri izbruhu požara ali kake druge elementarne nesreče (potres) predstavljajo posebno vrsto nevarnosti za ljudi z zaboji prenatrpani izhodi. Kako naj bi se za primer nesreče rešili ljudje iz tkalnice, ko sta pa večinoma oba izhoda z zaboji tako zadelana, da gresta ob njih komaj dva človeka skupaj. Na te nedostatke je sekretariat podjetja že večkrat opozarjal upravo, odn. tehnično vodstvo ustno in pismeno. Opozorila so bila dana v tem pogledu tudi od strani komisije za higiensko-tehnično zaščito pri delu, vendar pa pravega odziva na ta opozorila ni bilo. Če se pa je že kaj naredilo, je to trajalo le malo časa, ker pač ni bilo zopet drugih prostorov. Material-surovine pa morajo biti nekje pod streho, pa hajdi zopet po starem naprej. Prva je pač produkcija, vse drugo je podrejene važnosti, pa bilo kako bilo.

Odgovorni tovariši, ne gledati na te stvari iz takih vidikov! To se nam zna kaj hitro in kruto maščevati. Damoklejev meč visi vedno nad nami! Opozorilo zato naj nam bo samo požar pri LIP-u v Preserjeh, pa se bomo streznili. Dejstvo, da smo imeli do sedaj pri požarih vedno srečo, da ni prišlo do večjih katastrof, naj nas ne mami. Ali bo pa vedno tako, in če ne — kaj potem?!

S tem, kar sem tu napisal, nočem nikakor reči, da se ni pri nas nič ali pa samo malo storilo za požarno varnost. Saj se dela na tem, da se vedno zmanjšuje požarna nevarnost v podjetju. Mislim le, da se premalo še dela, ker s tem kar smo do sedaj storili za požarno varnost v podjetju se ne smemo še zadovoljiti. Pri tem požaru smo namreč morali ugotoviti tudi zelo pozitivne strani naše gasilske službe. Že samo dejstvo, da je bila naša brizgalna v 5 minutah po danem alarmnem znaku s sireno kompletno pripravljena stopiti v akcijo, nam potrjuje, da so naši gasilci dobro izvežbani, da je motorka in drugo orodje vedno v takem stanju, da se lahko z njo stopi vsak trenutek v akcijo. Nič manj spretnosti in požrtvovalnosti ni manjkalo pri delavcih, zaposlenih v tem oddelku. Na mah so se znašli. Vsak je bliskovito segel po minimaksu in tudi že začel gasiti. In prav tem vsem gre zahvala, da je bil ogenj tako hitro zaduščen, brez intervencije gasilstva.

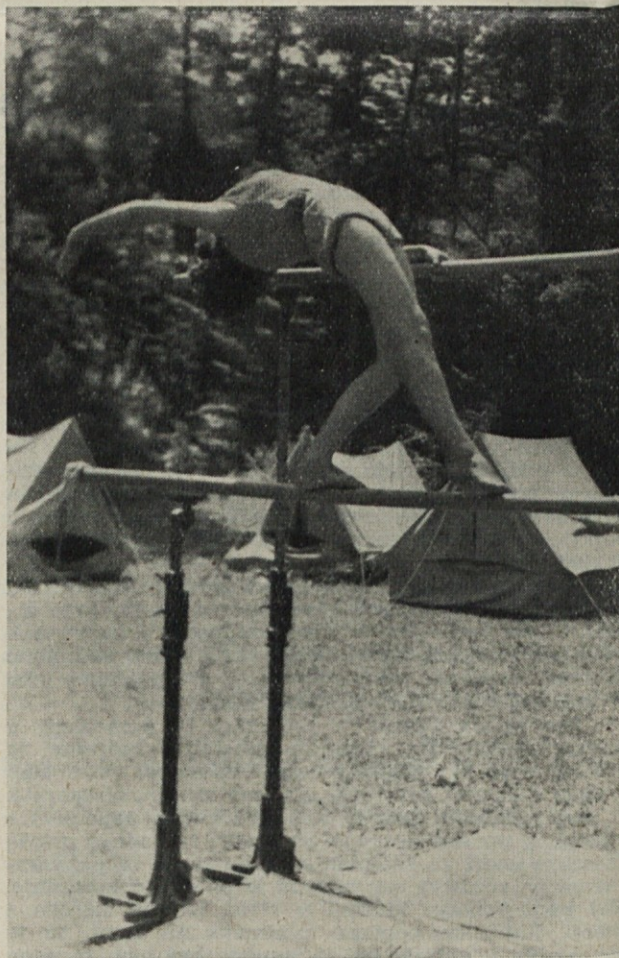
Prav ti mali požari, ki se k sreči ne pojavljajo več tako pogosto kot so se prva leta po vojni, nas opozarjajo na vedno večjo budnost in uporno borbo proti temu največjemu škodljivcu našega imetja. Postaviti se mu moramo v bran z vsemi razpoložljivimi silami, ker smo za to odgovorni ne samo našemu delovnemu kolektivu, temveč tudi naši socialistični družbi.

Odgovornost zato ne more nositi samo poedinec. Za odstranjevanje požarne nevarnosti v podjetju so odgovorni poleg uprave podjetja tudi upravni odbor in delavski svet, ki so vodilni organi samoupravljanja in kot taki odgovorni za varnost v podjetju. In končno tudi vsak posamezni član kolektiva je dolžan skrbeti za varnost podjetja, torej tudi soodgovoren za nesrečo in škodo, ki bi bila povzročena podjetju zaradi nepazljivosti ali malomarnosti. Smo upravljači zupanega nam podjetja in smo dolžni, da ga varujemo in ohranimo, ker je koncem koncev to tudi naš lastni interes: v tovarni imamo svoj kruh, v tovarni je naše življenje.

Ob sklepu tega članka mi ne da miru, da ne bi povedal še nekaj, kar mi od nekaterih vodilnih tovarnišev pri zadnjem požaru ni ugajalo. Ugajalo mi ni namreč to, da se je kritiziralo, zakaj je bil dan znak alarma s sireno, saj to ni bil tak požar. Zakaj se je uporabilo toliko minimaksov, da se je preveč pomučilo, da se je na požarišču zbralo preveč »firbcv«, da se je po nepotrebnem izvlekla iz gasilskega orodja brizgalna in podobno. Ne vem kaj so mislili ti tovariši pri tem. Morda to, da bi čakali, da se bi požar razširil in začeli šele takrat iskati po stenah minimaks. Ali bi morali čakati z brizgalno na povelje nekoga »višjega«: fantje sedaj je pa čas, sedaj pa le hitro izvlecite vašo brizgalno in se spoprimate z ognjem. Ne, tovariši, mnenja sem, da tako nerganje ni bilo na mestu. Mislim, da je edino tako prav in tako naj bo tudi v bodoče. Ne čakati in štediti z minimaksi, da se požar razširi. Poraba enega minimaksa več ali manj ne igra sprično nevarnosti, ki grozi, nikakršne vloge. Tudi če je malo bolj polito po prostoru, mogoče tudi po materialu ni to nobena velika škoda. Važno je, da se požar hitro lokalizira in pogasi. Jaz ne zamerim niti firbcem, ki so se zbrali na kraju požara. Bolje je, da so ljudje pri roki, da hitro pomagajo, kakor pa, da bi jih moral šele iskati in zganjati iz oddelkov, ko bi bilo to potrebno. In končno, tega jim ne moremo in tudi ne smemo zameriti. Vsak se namreč zanima, kje gori in kaj gori, ker je to tudi vsakega dolžnost, ker je član kolektiva. Kako čudno bi bilo, ko bi nekdo brez interesa kaj se dogaja okrog njega, delal svojo pot naprej. To ne bi bil človek s čutom, z razsodnostjo in odgovornostjo, to bi bil človek-mehanizem, to bi bil človek-robot.

Sekretar

Goličeva vadi za nastop

Najboljša varnostna naprava je previdnost

Število nesreč v prvi polovici letošnjega leta nam zgovorno kaže, da je naslovni stavek resničen. Vključ zavarovanim strojem je precej naših sodelavcev našlo možnost, da »vtakne roko, kamor ne bi smeli oziroma jim ni bilo treba« in rezultat te neprevidnosti je visoko število nesreč letos.

Razčlenitev nesreč nam pokaže naslednjo sliko; od skupnih 51 nesreč v prvih 6 mesecih letos, jih je zaradi:

neprevidnosti, nepazljivosti, neznanja in nepoučenosti, neupoštevanja navodil in podobno	29 nezgod
slaba organizacija dela in slabe varnostne naprave	5 nezgod
nesrečni primeri	4 nezgod
na poti na delo ali z dela	13 nezgod

Po obratih pa nam nesreče kažejo naslednjo sliko:

Obrat	Moški	Ženske	Skupno nezgod
Predilniča	1	19	20
Tkalnica	1	18	19
Oplemenilnica	1	2	3
Ostali	7	2	9
Skupno	10	41	51

Iz gornje razčlenbe vidimo, da je velika večina nesreč zaradi neprevidnosti, tako nesreč v obratih kot tudi nesreč na poti na delo ali z dela. Neupoštevanje predpisov in navodil je marsikoga stalo zdravje in preboleti je moral nemalo bolečin, da je uvidel, da

predpisi in navodila kakor tudi opomini predpostavljenih niso samo kup popisanega papirja in lepe besede.

Poleg osebnih neprijetnosti pa so nesreče tudi občutna škoda tako podjetja kakor tudi skupnosti. Skoraj četrtnina bolniških izostankov gre na račun nesreč pri delu, ki so nemalo pripomogle k letošnjemu visokemu odstotku bolniških izostankov, ki se stalno vrti okrog 4 %, dočim je bil prejšnja leta znatno nižji.

Visok odstotek izostankov se negativno odraža tudi pri produkciji in produktivnosti podjetja, kar zopet neposredno vpliva na doseganje našega letnega plana in s tem seveda tudi na doseganje dobička oziroma viška fonda plač. Do sedaj smo izgubili že okrog 600 delovnih dni zaradi nesreč pri delu. Z drugimi besedami, vsak dan so manjkali povprečno 4 delavci zaradi nesreče pri delu. Škoda, izražena v dinarjih zaradi zmanjšanja produkcije bi šla že v milijone.

Vse to nas mora vzpodbuditi, da korenito izpremenimo svoj odnos do dela odnosno do stroja. Stroj je, dokler mu pravilno strežeš, tvoj prijatelj, vsako neprevidnost, nepazljivost in samovoljnost pa maščuje kot tvoj največji sovražnik.

ZATO VEDNO IN POVSOD MISLI NA DELO, KI GA DELAŠ, UPOŠTEVAJ NAVODILA, KI TI JIH DAJE TVOJ PREDPOSTAVLJENI IN STALNO OPOZARJAJ NEPREVIDNE SOTOVARIŠE NA NEVARNOSTI, KI SE JIM S SVOJIM NEPREVIDNIM PONAŠANJEM IZPOSTAVLJAJO. S TEM BOŠ KORIŠTIL SEBI, SVOJEMU SOTOVARIŠU IN PA TUDI PODJETJU IN SKUPNOSTI.

-CL-

Autobus - za? - proti?

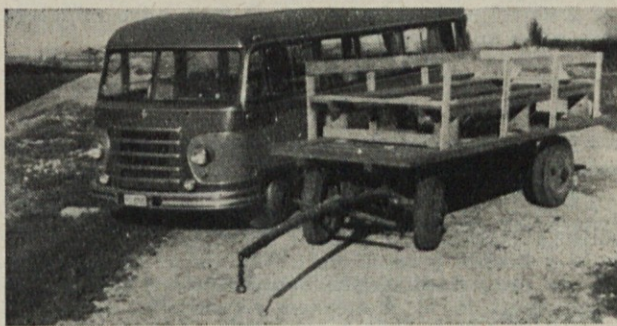
»Stara navada — železna srajca« — ta stari pregovor se je do neke mere uveljavil tudi pri odločanju usode našega avtobusa.

Če se vprašamo, zakaj so bile možne nekaj diktatorske in izkoriščevalne metode upravljanja? Če je kak industrijalec v svoji tovarni izboljšal delovni proces, ga je ljubosumno držal za sebe. Če se je kje pojavilo napredno razpoloženje med delavci, so po drugih tovarnah poskrbeli, da niso njihovi delavci prišli z njimi v stik. Širjenje kulturnega in strokovnega napredka je bilo dopustno samo za izbrance, da o razvedrilu sploh ne govorimo. Delovni ljudje so bili vezani na svoje delovno mesto in niso vedeli kaj se okrog njih godi in so mislili, da pač mora tako biti. Nekateri so se tega tako navadili, da je ta navada postala kar dedna in da še danes ne poznajo drugega kot svoj dom (beri: stanovanje) in svoje delovno mesto, tovarne same pa že ne poznajo več.

Da bi se prekinilo s to zaostalo prakso, se povsod teži za tem, da delovni ljudje čim več vidijo in pridejo v stik z drugimi, ter si medsebojno izmenjavajo svoje izkušnje, da se izobražujejo in, da se naučijo tudi gospodariti, a ne samo ročno delati.

V tehnično razvitih državah ima tako rekoč vsak delavec svoj avto ali motor, ter z njim potuje po bližnji in daljni okolici in vidi, kaj se okrog njega godi. Mi si tega sicer ne moremo privoščiti, lahko si pa privoščimo avtobus, katerega že imamo. Večina se sicer strinja, da se avtobus obdrži in omogoči minimalna tarifa za njegovo izkoriščanje, so pa še nekateri, ki so bili na razpravah na žalost zelo glasni, ki so proti tej napredni pridobitvi.

Zakaj je sploh do te razprave prišlo? Lansko leto smo bili preveč širokogrudni in smo posojali avtobus na vse strani. Bilančna komisija nam je to zaračunala za nazaj za celo leto. Zdaj je pa določeno, da bo avto-

Dva avtobusa — toda odločimo se samo za enega!

bus samo za naš kolektiv in bodo v bodoče amortizacijski stroški manjši. Tako bo stroške amortizacije, kadar avtobus stoji v garaži, plačala tovarna, kadar bo pa na uporabi, bo pa plačal amortizacijo in bencin koristnik. Pri polni zasedbi avtobusa bo to zneslo približno 1.20 din od kilometra na osebo.

Upamo, da bo s to rešitvijo uvidela tudi ona manjšina, ki je bila zaradi nepoučenosti proti prispevkom in ohranitvi avtobusa, da je koristno za vse, če se avtobus obdrži.

S.

Taborjenje naših mladih telovadcev

Telesno vzgojno društvo »Partizan« Jarše je že imelo večkrat v mislih, kako bi organiziralo tabor za oddelke naših telovadecih. Največja zapreka je bil vedno denar, katerega je malo in moramo z njim

štediti. Toda, pred telovadnim nastopom ob priliki razvitja društvenega prapora smo morali zbrati telovadce, da smo se pripravili za to, za naše društvo doslej največjo prireditev.

Vprašanje smo rešili s tridnevim taborjenjem vseh telovadečih ter pri tem združili prijetno s koristnim. Vsekakor je za najmlajše življenje v taboru lepo doživetje, posebno za one, ki so prvič spali pod platneno streho.

Naša prva naloga je bila pripraviti se za nastop. V tem smislu je tudi potekala telovadba tako, da so vaje proti koncu že kar presedale. Toda reči moram, da trud ni bil zaman kar se je najbolj opazilo pri pionirski vrsti, ki je proti koncu postala prav vzorna. Tudi ostali oddelki niso zaostajali. Seveda tudi zabavnih iger ni manjkalo in vaj na orodju. Mladinke so se držale bolj dvovišinske bradlje, toda se tudi prožne deske niso izognile, na kateri so se mladinci kot tudi pionirji najraje urili. Tudi žoga je zelo privlačila in sta bili tisti dve, ki smo jih imeli s seboj, včasih premalo.

Na žalost nismo imeli najlepšega vremena, vendar nas to skoro ni motilo pri delu. V dežju je odlično služil veliki šotor in naš harmonikar Šurk Miklavž s taborniškimi imenom Oki (iz igre »Študentje smo«), ki nas je znal prav dobro zabavati, čeprav se je močno potil ko je moral neumorno vleči meh. Z narodnimi in partizanskimi pesmimi smo hitro pozabili na slabo vreme in se prav prijetno počutili. Kakor pravi partizanski tabor smo imeli nočne stražarje, ki so čuvali tabor ponoči. Najhujše je bilo to, ker niso mogli priti vsi na vrsto za stražo. Pionirji so preko celega dne hodili s prošnjami, da bi jih vpisali v dnevno zapoved za stražarje, čeprav jih potem ponoči navadno skoraj ni bilo moč prebuditi iz trdnega sna, ko je prišel njihov čas.

Vstajali smo ob sedmih in spat hodili ob enaindvajsetih razen na zadnji večer, ko smo zakurili taborni ogenj in se nekoliko poveselili ob njem ob zvokih harmonike.

Kar prehitro je prišlo slovo in tabor je bil v dobri uri pospravljen, čeprav je bilo 18 šotorov, kajti vsakdo se je naučil postaviti in razstaviti šotor kakor se to za tabornike spodobi.

Zadovoljni in žalostni zaradi tako hitro minulega časa so se mladi taborniki odpravili domov.

R. J.

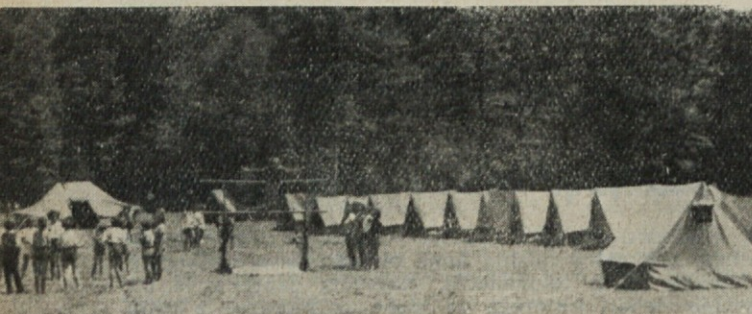
KAJ PA STIPI?

Doslej smo izvedli petkrat Športno Tekmovanje Industrije Platnenih Izdelkov.

Vsako leto je bilo več govora o tem tekmovanju, o STIPI-ju, ki je prava športna borba za naslov najboljšega športnika v Jaršah. Žalostno bi bilo torej, če bi v bodoče pozabili na STIPI, da ne bi več dvignili na drog sredi igrišča belo zastavo s petimi modrimi krogi, ki bi okoličanom naznanjala, da se vrši v INDUPLATI športno tekmovanje.

Letošnje leto ni razgibalo športnih duhov v naši sredi. Počasi zamira ono kar ne bi smelo nikdar zamreti. Morda smo postali leni in ne čutimo več one volje do športa!

Pogled na tabor našega Partizana

Žalostno je, da ni mladince in mladinke ne vaje ali vjenke v podjetju, ki bi posejal telovadbo ali se sicer zanimal za športne naprave na igrišču.

To je žalostno vendar resno opozorilo, da smo zamudili vzgojo mladine v fizikalnem duhu.

Ob pogledu na množico mladink in mladincev ob odhodu iz tovarne po končanem delu nas mora vedno znova vzpodbuditi, da bo tudi letošnji STIPI izveden. Še več, biti mora še bolj množičen kakor doslej.

Mislím, da tudi stare korenine ne bodo zaspale na svojih doseženih rezultatih, temveč posegle v plemeniti boj za dosego naslova »najboljši športnik v Jaršah«.

Kdor koli je že kdaj tekmoval na STIPI-ju naj se udeleži tudi letošnjega tekmovanja. Nihče naj ne reče, da to ni izvedljivo. Treba je le volje, z dobro voljo gre vse.

Upajmo na najštevilnejšo udeležbo in najboljše rezultate letošnjega STIPI-ja.

Pripravimo se na STIPI!

Odločite se, da boste sodelovali v viteški borbi na zeleni poljani.

S.

TABORJENJE V SELCAH

Vsi prijavljeni za taborjenje ob morju naj se v teku 16., 17. in 18. t. m. zglasijo pri tov. Šmonu zaradi ureditve razporeda po šotorih in drugih zadev glede taborjenja.

ODDIH V DOMU NA MALI PLANINI

Vsi, ki želijo za časa kolektivnega dopusta prenočevati v naši koči na Mali planini, naj se do 18. t. m. prijavijo tov. Šmonu, ki bo izdajal nakazila za prenočišča. Kdor bo imel nakazilo, mu je postelja zasigurana, ostalim pa le, če bo katera prosta.

IZKORISTIMO DOPUST ZA ODDIH!

Človek ne more venomer delati kot stroj, vsaki dan je potreben počitka. Tudi tisti, ki vsako nedeljo »pregará«, se lahko kmalu prepriča, da si s tem nič ne pridobi, preje še izgubi. Vsakdo se je že lahko prepričal, da lahko veliko več, bolje in hitreje naredi, če je spočit. To prav posebno velja za letni oddih, ki je vsakemu ravno tako potreben, kot vsakodnevni odmor.

Ne planirajte torej, kaj boste delali za časa dopusta, da bi čim več naredili, ampak se rajši odločite, kje in kako se boste najbolje odpočili.

TEKSTILNA SREDNJA TEHNIČNA ŠOLA ZA LAN IN KONOPLJO V ODŽACIH

razpisuje

NATEČAJ

za sprejem 70 učencev v prvi letnik te šole

Vpišejo se lahko kandidati, ki so uspešno zaključili osemletko.

Kandidati ne smejo biti starejši od 17 let.

Kandidati morajo biti telesno in duševno zdravi za kar morajo predložiti zdravniško spričevalo.

Prošnje za sprejem v šolo naslovijo reflektanti naravnost na gornji naslov šole.

K prošnji priložite kolek za 30.—din, spričevalo iz osemletke, rojstni list, zdravniško spričevalo in lastnoročno napisan življenjepis.

O datumu za polaganje sprejemnega izpita Vas bo šola direktno obvestila.

Šola je internatskega tipa in je bivanje v internatu za vse gojence te šole obvezno.

Uprava šole